

може министра на полицѣтъ, да освободи бѣднѣйшѣ защитникъ на постыдно-откраднатѣ честь.

— Благороденъ си наистинѣ, Лорде мой!

— Азъ направихъ и още нѣщо. Министрътъ вмѣсто да задрѣ въ тъмницѣ, Гырджика, задрѣ аристократа Пейдора Хрисодактила; и туй за мой хатхръ и за удовлетвореніе на недостойно пострадавшійтъ Гырджикъ, когото азъ покровителствовахъ.... Но... Кой е тука Магдалини? счу ми ся като да ся обади нѣкой въ прустѣтъ вѣнъ.

— И кой ще бѣде тука и по туй врѣме, Лорде? Погрѣшка е; тѣй може да ти ся е сторило само!

— Твърдѣ е възможно, дружке!

Но Лордътъ имаше право; Гласко като слушаше съ вниманіе разговорътъ на двамата любовници и въдушевенъ отъ великодушнѣето на Лорда къмъ Гырджика, толкозъ му дойде сърдце на мѣсто, щото щомъ чу лорда като говореше за Гырджика какъ го покровителствувагъ, забрави че бѣше въ чуждѣ къщѣ и извыга.

— Браво! Браво! Лорде!

А неговътъ гласъ бѣше досегналъ до ухото на лорда, но послѣ той ся осѣти, захана усгны и рече въ себе си.

— Охъ бѣсо! Какво направихъ азъ? Ами сега? Тѣ мя чухъ? Но като чу какъ Магдалини убѣди Лорда че му ся е сторило да е чулъ гласъ, а не е истинѣ, уталожѣ и той.

И слушаше пакъ Гласко внимателно двамата влюбены като си приказвахъ.

— И това ты за хатхрътъ на чедото ни ли го направи, Джонъ?

— Ей! За чедото ни, мила дружке!

Младата жена заплака пакъ при изговаряніето на онѣзи най-сладка а може бы и най-горчива за неж дума *чедо*!

И сълзытъ ѣ измокрихъ ланитытъ на влюбенныйтъ въ неж лордъ, който ся помѣчи всекакъ за да утѣши единъ толкозъ